



„Momentai, kai užsimezga magiškas ryšys tarp manęs ir muzikantų, – nepamirštami“, – prisipažįsta

„Esu patenkinta, kaip klostosi mano karjera. Pastarieji metai buvo ypač sėkmingi, gavau daug daugiau kvietimų koncertuoti, nei galėjau priimti, – džiaugiasi šiluma spinduliuojanti menininkė. – Ir šis sezonas, nors trumpesnis, vis tiek – svajonių: dirigavau Amsterdame, Barselonoje, Zalburge. Pavasarį, tikiuosi, teatrai vėl bus atidaryti ir įvyks mano pasirodymai Ciuriche, Antverpene, Frankfurte. Vasarį turėčiau skristi į Kanadą.

Stengiuosi koncentruotis į tai, kas įvyko, o ne į tai, kas buvo atšaukta. Daug investavau, kad į šią situaciją žiūrėčiau pozityviai, todėl man visai neblogai sekasi.“

## A pie kokias investicijas kalbate?

Nuotaika priklauso nuo požiūrio. Per karantiną netenku darbo, pajamų ir svarbiausios savojo identiteto terpės – scenos. Kai pavasarį dėl koronaviruso buvo atšaukti dviejų operų pastatymai, tai yra šešių mėnesių darbas, buvo visokių minčių... To „viskas bus gerai“ jausmo kurį laiką trūko. Tačiau prisiminiu, kaip žurnalistams vis pasakodavau, kad labiausiai pasiilgstu buvimo namuose, mėgavimosi jais. Sakydavau, kad norėčiau pristabdyti keliones, nes gyvenu su visuomet paruoštais lagaminais. Per karantiną juos pagaliau iškrausčiau.

Neplanuotai atsiradusių darbų pertrauką užpildė daržininkystė, knygos, joga, kuri jau keletą metų yra gera mano draugė. Nusipirkau naują pianiną, su draugu violončelininku pergojome keletą sonatų – tam vis nerasdavome laiko.

Pusmetį namie „atsibuvę“ muzikantai su didžiausiu įkvėpimu ir energija pradėjo rudens projektus, bet juos ir vėl negailestingai nutraukė pandemija. Tada investicijos į emocinę sveikatą pasidarė dar svarbesnės. Vienas geriausių metodų šiomet – išjungti mobilųjį telefoną...

Ramybė gerai, nes anksčiau gal aštuoniasdešimt procentų savo laiko dėl darbo keliaudavau. Toks gyvenimas teikia daug naujų patirčių, tačiau trūko pastovumo.

## Klajokle tapote, kai Vilniuje baigusi Nacionalinę M. K. Čiurlionio menų mokyklą nusprendėte dirigento profesijos mokyti užsienyje.

Iš pradžių išvažiavau į Austriją – studijavau Graco menų universitete. Paskui mokslus tęsiau Leipcige ir Ciuriche. Vėl grįžau į Austriją 2016-aisiais, pakviesta dirbti Klagenfurto operos teatro pirmąja dirigente ir meno vadove. Prisimenu, kaip gavusi pasiūlymą net „Google Maps“ žiūrėjau, kur tai yra...



Dėl muzikos nuolatos keliaujanti mergina per karantiną atranda sėslaus gyvenimo pranašumus

## Kaip būna su nauju žmogumi, taip ir su orkestru – pavyksta pajusti ryšį arba ne, daug kas atsitinka spontaniškai.

Dmitrijaus Matvejevo, Nikolos Milatovic ir Gretos Skaraitienės / „ŽMONĖS Foto“ nuotraukos



„Mama kartą yra pasakiusi nuostabų komplimentą. Kad stebėdama mano judesius jautė, lyg aš ją vesčiau per orkestro atliekamą kūrinių“, – šių artimiausio žmogaus žodžių Giedrė, matyt, niekuomet nepamirš



Sužinojau, kad tas Panevėžio dydžio miestas ne tik turi operos teatrą, konservatoriją, bet ir yra populiarus atostogų vieta. Klagenfurtas įsikūręs prie labai gražaus Verto ežero, su pasakiškais Alpių kalnų, ypač Karavankų kalnagūbrio, vaizdais.

Neplanavau ten likti gyventi. Tačiau kai po dvejų metų darbo teatre pasirinkau laisvai samdomos dirigentės kelią, nusprendžiau niekur iš Klagenfurto nesikelti. Profesine prasme artimiausi keleri mano metai suplanuoti, o kaip bus toliau – pamatysime.

## Kelyje gyvenančio menininko profesija atrodo žavinga. Tačiau kiekvienas susitikimas su nepažįstamu orkestru – ir nemenkas egzaminas?

Kaip būna su nauju žmogumi, taip ir su orkestru – pavyksta pajusti ryšį arba ne, daug kas atsitinka spontaniškai. Kartu su patirtimi kaupiasi kompetencija, taigi, bet kokiu atveju įmanoma sudiriguoti kokybišką koncertą. Tačiau momentai, kai užsimezga magiškas ryšys tarp manęs ir muzikantų, yra nepamirštami. Jie suteikia jėgų eiti pasirinktu keliu, prisistatyti naujiems kolektyvams, vėl keliauti į nežinią ir jaudintis prieš pirmą repetaciją.

Būtent tas pirmas susitikimas man yra sunkiausias. Turiu ritualą pirmosios repeticijos išvakarėse eiti vakarienės į kokį nors ypač gerą restoraną. Per skonius patiriamas malonumas padeda užsimiršti, atsipalaiduoti. Stebiu aplinkinius žmones, kurie bendrauja, juokiasi, pykstasi. Paskui stengiuosi eiti kuo anksčiau miegoti, nes repeticijos dieną keliuosi labai anksti – kartais net ketvirtą valandą ryto.

Beje, rugsėjį dirbdama Amsterdame į instagramą įkėliau nuotrauką, kaip viena vakarieniauju restorane ir skaitau knygą. Per išvykas dažnai taip elgiuosi: nueinu į restoraną, paprasčiau stalo vienam ir su knyga vakaroju. Buvau šokiruota, kiek kolegu atsiliepė, kad elgiasi taip pat. Skaityti knygą – geriau, nei valgant lindėti telefone. Jis nepadeda pamiršti šiame darbe gana dažnai aplankančio vienišumo jausmo.

Kai esi laisvai samdomas dirigentas, pasirodymai dažnai gali vykti mieste, kuriame neturi draugų. Koncertas baigėsi – gėlės, aplodismentai, bravo, valio, o išėjęs iš teatro lieki vienas. Būna labai melancholiškų momentų... Ypač, kai jauti kontrastą tarp publikos susižavėjimo šūksnių ir tylos viešbutyje.